

SLÁVA NA VÝSOBTCH BOHU

Chvalme Pána za jeho dary,
chvalme Pána za jeho Syna.
Chvalme Pána za jeho lásku,
chvalme Pána.

A NA ZEMI POKOJ

Pojíme ke všem, bratrům i sestrám,
pojíme ke všem, smutným a osamělým.
Pojíme ke všem, starým i mladým,
pojíme ke všem.

СЛАВА НА ВЪСОБТХ БОГУ

K A L E N D Á R I U M

3. sv. Františka Xaverského

4. 2. neděle adventní

6. sv. Mikuláše, biskupa

7. sv. Ambrože, biskupa a učitele církve

8. slavnost Panny Marie, počatí bez poskvrny prvotního hříchu -
- zakončení Mariánského roku

11. 3. neděle adventní

12. sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice

13. sv. Lucie, panny a mučednice

14. sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve

18. 4. neděle adventní

25. slavnost Narození Páně - Bož Boží vánoční

26. svátek sv. Štěpána, prvonačedníka

27. svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

28. svátek Kládátek, mučedníků

30. svátek Svaté Rodiny, Ježíše, Marie a Josefa

31. sv. Silvestra, papeže

Slavnost Panny Marie, počatí bez poskvrny prvotního hříchu - 8. prosince

Církev vidí v Panně Marii ženu předpovšdénou v rěji /Gn 3,15/. Bón ji vyvolil za matku Vykupitele lidstva, a proto ji už od okamžiku jejího počatí uchránil od poskvrny prvotního hříchu. Toto učení o neposkvrněném počatí Panny Marie závazně vymezil Pius IX. a prohlásil je za článek víry 8. 12. 1854. Liturgická oslava Počatí Panny Marie se konala nejprve na Východě, v 9. století přešla z Konstantinopole do jižní Itálie a na Sicílii. Koncem 11. století ~~zavazně~~ zavedl tento svátek ve své diecézi sv. Anselm z Canterbury a v té době se objevují náznaky této úcty i u nás v tzv. Opatovickém homiliáři. Z Anglie se svátek šířil i jinať. U nás se slaví už kolem roku 1200. V roce 1476 Sixtus IV. rozšířil jeho slavení pro celou církev.

ČTENÍ NA PROSINEC

DÍTE TOMÁŠ A ČTYŘI RAUBÍŘI

Člověk mání...

První vyskočila z vlaku Míša. Za chvíli jsme už stáli na nástupišti všichni a rozhlíželi se kolem sebe. Skoro nikdo tu nevystupoval. Za chvíli všichni odešli a i vlak se rozjel. Rozhlíželi jsme se, ale strýce Františka jsme neviděli. "Snad na nás nezapomněl," staral se Štěpán. "Uvidíte, že snad přijde," uklidňovala jsem ostatní i sama sebe. Jenže strýc František nešel. "Tek pojedte, pojedeme sami," rozhodle jsem nakonec a popadla kufr.

V tu chvíli vyběhl z nádražní budovy vysoký, hubený chlapec se zrzavými vlasy a rozhlížel se na všechny strany. Přitom si otíral pot s čela a prudce oddechoval. Sotva nás zahlédl, přišel k nám. "Tady jste," řekl a podal nám všem ruku. "Už jsem myslel, že to nestihnu, musel jsem vyřídít ještě dvě další věci. Jo, abych nezapomněl: jmenuju se Jakub a všichni mi říkají Kuba." Míša to už nevydržela: "Ale kde je strejda František?" - "Ano, kde je?" přidal se Štěpán, "mysleli jsme, že nám přijde naproti." - "No, ono totiž..." soukal ze sebe Kuba, "ano, měl přijít, jenže - prostě nemohl." řekl to tak významně, že jsme navěšeli, co si máme myslet. "Tak co teda?" Nejnetrpělivější je vědycky Míša. Štěpán vypadal, jako by nejraději Kubovi jednu vrazil, že tek pomalu odpovídá. Ten začal ještě jednou: "On totiž pan farář - teda váš strýc František - šel dneska ráno na půdu zavřít okýnko, protože to vypadalo, že bude pršet, a schody na půdu jsou takové strmé a úzké a..." Stáli jsme jako opaření. "A pan farář z těch schodů spadl a zlomil si nohu." Kuba se na nás nešťastně podíval. "Ne!" vykřikla Míša tak nahlas, že se výpravčí ohlédl. Štěpán zrudl a Viktor a já jsme se na sebe bezradně dívali. "A co teď?" zeptala jsem se vyplešeně. "Potom slečna zavolala doktora a sanitku a pana faráře odvezli. Taký pro mě poslala, protože často pomáhám na faře a v kostele a ministruju a tak, a uložila mi, co všechno mám vyřídít. Taký vás mám odvést na faru." Sebral jeden kufr a vykročil.

Šlapali jsme za ním jak zmoklá kuřeta a bylo nám do breku. Míša už i vytahovala kapesník. "Chudáček strejda František," vzlykala, "ted musí ležet v posteli a určitě ho to bolí!" - "Zkrat to," řekl jí Viktor, "to se zase zahojí. Já když jsem měl před dvěma lety zlomenou nohu, tak to trvalo šest neděl, pamatuješ?" Ale co nám to bylo platné? Slečna, která vede strýci Františkovi domácnost, je sice taky milá a hodná - ale prázdniny v Kankové Lhotě bez strýce Františka? Řešit nedomyšlet. Najednou se Kuba zastavil a povídá: "Něco vám mám od vašeho strýčka vyřídít. Než ho odvezli do nemocnice, řekl: Nevím, proč se to stalo právě teď, ale určitě ne proto, aby děti měly pokažené prázdniny. Vyříd jim to, a taky že Pán Bůh se postará."

Když jsme přišli k faře, stála slečna ve dveřích a vyhlížela nás. Je drobná a hubená, má trošku špičatý nos a na hlavě velký drdol. Takový legreční. "Tek vás vítám," volala na nás a šla nám naproti. "To je překvapení, vidíte? No, já už jsem se z toho leknutí trochu vzpamatovala. Koneckonců lepší zlomená noha než zlomený vaz. Nějak to už spolu vydržíme, co říkáte?" Řešili jsme nic, ale to vůbec nevedilo, protože slečna mluvila dál. Nakonec se zeptala, jak se mají naši rodiče a sourozenci a jestli jsme měli dobrou cestu.

Sned nám dala svačtinu. Kuba taky zůstal a snědl hrozně moc koláčů. A přitom je tak hubený! Trochu jsem mu to záviděla. Koláče byly moc dobré. Slečna je výborná kuchařka. Za chvíli nám už bylo krásně, jen kdyby s námi seděl strýc František! Ostatní si to určitě mysleli taky, bylo to na nich vidět. Slečna mezitím mluvila dál: "Sned jsme telefonovali na konzistor. Sned dostaneme někoho na zástup." To nám ještě chybělo, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem nic neřekla. Nejsem ráda s cizími lidmi, a někteří kněží to s dětmi vůbec neumějí, jsou takoví přísní a odměření, jako by

mluvila s dospělými.

Po svasčíně jsme slečně nabídli pomoc s nádobím. Doma ho taky myjeme, ale jenom proto, že musíme. Ale udělali jsme to, protože víme, že to je slušnost a taky proto, že nám bylo slečny líto. Strýc František byl pryč a ještě se musela starat i o nás. Sice jsme za to nemohli, ale stejně. "Radši si vybalte věci a trochu se tu porozhlédněte," poslala nás slečna. "Budete spát nahoře, děvčata vlevo a kluci vpravo. S nádobím si poradím sama." Vyšli jsme tedy nahoru, abychom se zabydleli. "Ale je to tu hezké," řekla jsem a rozhlížela se po našem pokojíčku. "Dokonce i lampičky na nočním stolku, aby člověk mohl číst v posteli." Míša si lehla na postel, zaborila obličej do polštáře a vzdychala: "Jo hezké, ale to se strejdou Františkem, to je k naštvání!" Nakonec ale přece vstala, vybalily jsme si věci a uložily je do skříně. Kluci naproti se taky zařizovali.

Starý a nový přítel

Strýc František má apoustu místa. Když má vést farnost, potřebuje nej-různější věci.

Na fare v Kaňkové Lhotě to vypadá asi takhle: Přijdete na docela velké prostranství, kde je hlína a štěrk a kolem dokola tráva. Vlevo je budova fary. Původně to byl zemědělský statek. Vpravo je kostel, kdysi to bývala stodola. Ale je moc hezký, ani byste to na něm nepoznali. Na stavbě tenkrát pracovala celá vesnice i lidé z okolí. Kostel má i malou věž se zvonem. To se mi moc líbí, ráde poslouchám zvony. Je to taková slavnostní. Vzedu prostranství uzavírá nízká budova, původně chlév. Teď je tam garáž a z ní se malýmá dveřmi vchází ještě do jedné místnosti. Je to místnost plná divů. "To je moje skladiště," řekl nám strýc František, když jsme u něj byli prvně na návštěvě. Je tam všechno možné: svícný, hračky, části oltářů, bedny se starými šaty. Strýc František nám tenkrát dovolil, abychom si tam hráli. Ale ze všeho nejkrásnější je malé staré červené auto, které stojí uprostřed. "To je Valentin," řekl tenkrát strýc František a kamarádsky ho poplácal po chladiči. Někdy jsme si s ním vyhráli a nejraději bychom si ho byli vzali s sebou domů. Míša by ho byla vyměnila dokonce i za televizi, a to je co říct. Teď jsem si na Valentina vzpomněla a řekla jsem: "Pojďte, navštívíme Valentina!" Slečna se smála a řekla: "Jen běžte, bydlí pořád v komoře."

Utíkali jsme tam. Dveře nebyly zamčené, jen přivřené na závoru. V komoře se nashromáždila řada dalších věcí. Hrabali jsme se v nich a pokřikovali na sebe. Viktor vyhrabal velikou knihu. "Podívejte, latinský misál!" A už v něm začal slabikovat. Míša a já jsme začaly vytahovat z jedné bedny staré šatstvo. "Člověče, zlatý plášť," řekla Míša a vytáhla široký, dlouhý plášť. "Co to asi je?" - "Určitě divadelní kostým," řekla jsem a přehodila si ho přes rameno. Štěpán si mezitím prohlížel Valentina, kterého znal z vyprávění. Vlezl dovnitř a usadil se za volantem. "Nestupovááš," volal, "expedice do Afriky vyráží na cestu!" Bylo mi líto nechat zlatý plášť v Kaňkové Lhotě, a tak jsem se velitelsky obrátila na Míšu: "Poncoseš si vlečku. Jsem císařovna z Kekičifonie a chystám se na cestu do Afriky." - "Řečte, děmy," otvíral nám Štěpán dvířka auta. "Viktor masí a nání!" Míša na něj zavolela z okna: "Pojďte přece, pane profesore, vaše moudré rady jsou pro nás nesmírně cenné! Budete nás ukazovat cestu." Viktor důstojně přikrčel s tlustým misálem pod paží. Hodil ho na zadní sedadlo a vsoukal se za něj. "Třeba potkáme lidi, kteří mluví latinsky," řekl.

Štěpán nastartoval: "Rrrra, rrra, rrrra!" Když jsme začali zpívat "Na kopačku v Africe", protože nás nenapadla žádná lepší písnička. S Valentinem nám bylo prima a úplně jsme zapoměli na svět i na zlomenou nohu strýce Františka. Dokonce i klakson starého autíčka ještě fungoval. Připadeli jsme si úplně jako na cestě do Afriky. "Už jsme na poušti," zvolal Štěpán a Viktor do něj zezadu začal bučet a křičel: "Vlevo, drž se vlevo, nebo utoneme v písku!" Míša na sedadle naškakovala, až to přestělo a celý vůz se otřásl a pištěla: "To je hrůza, takové kamery na poušti, kdo by to byl řekl?" Najednou začal Štěpán mávat zběsile rukama a o-

táčet se. "Došel nám benzín. Tek se zdá, že tu všichni zahyneme hladem a žízni." - "Ne, ne, pomoc, já nechci umřít, já chci zpátky k tatínkovi a k mamince," nařikala Miša a tvářila se, jako by umírala. "Copak nám nikdo nepomůže? Copak nás nikdo neslyší?" Možli jsme se smíchy potřhat.

Ale vzápětí jsme málem opravdu umřeli leknutím, když se za námi ozval neznámý silný hlas: "Záchrana je tady! Pojďte do mé oázy!" Všichni jsme se otočili. Zášprášenými okénky Valentina jsme viděli vysokého, štíhlého, usměvavého muže s hnědými vlasy v khaki košili a krátkých kalhotách. "S kým mám tu čest?" zeptal se, otevřel dvířka auta a uklonil se. Přitom se na mě díval tak veselo, že jsem mu podala ruku a při vystupování řekla: "Jsem císařovna z Kakiáfonie a projíždím Afrikou." Zlatý plášt jsem si důstojně přidržovala a pak jsem ukázala na ostatní: "Tohle je moje vleč-konoška. Tohle je můj řidič. A tohle je nejchytřejší profesor široko da-lexo." Neznámý muž se usmíval: "Pohádková společnost. Já jsem jenom oby-čejný kaplan, jmenuji se otec Tomáš a přišel jsem do táhle oázy zastupo-vat svého nemocného spolubratra. Co vy na to?"

Rázem se z nás stali zase Rita, Miša, Viktor a Štěpán. Při představo-vání jsme si otce Tomáše pořádně prohlédli. Řeknu vám, kdybych ho někde potkala, ani ve snu by mě nenapadlo, že to je kněz. Byl krásně opálený a vůbec vypadal sportovně. Zase se na nás usmál a řekl: "Pro vás budu otec Tomáš a budu zastupovat vašeho strýce Františka, jak nejlíp dovedu." Při tom chytil Štěpána a zvedl ho až ke stropu. Štěpán vypískl, Miša skákala kolem a Viktor a já jsme tleskali. "Páni, to je síla!" řekl obdivně Ště-pán, když zase přistál na zemi.

"A teď rychle uklidit a marš na večeři! Sledně už čeká." Rychle jsme Valentina i všechno ostatní zase dali do pořádku a páčili se otcem Tomá-šem. Miša mě štípla do ramene: "Ty, ten je bezve!" zašeptala. Viktor měl úplně červené uši. To znamenalo: Ten se mi líbí. A na Štěpánovi bylo vi-dět, že by se nejraději nechal ještě jednou zvednout. Mně se otec Tomáš líbil taky: ani na chvíli se na mě nedíval posměšně, že jsem tlustší než ostatní. Mně jsem si toho všimla.

Při večeři jsme se toho dověděli víc. Otec Tomáš byl v sousední ves-nici na dovolené u svých rodičů. Doslechl se, co se stalo strýci Františ-kovi a nabídl svou pomoc. "Budu sem hodně jezdit," slíbil. Sledně mezi-tím telefonovala do nemocnice. Strýci Františkovi dali nohu do sádry. Bu-ďe muset pár dní ležet v posteli.

"Kluci, umíte taky ministrovat?" zeptal se otec Tomáš. "Jasně," odpo-věděli Štěpán a Viktor zbožově. "Senzace!" Otec Tomáš si přidal zapékané brambory a řekl: "Navrhuji, abychom zítra zahájili den naší svatou. Nebo se raději chcete vyspat?" - "Ne, ne," říkali jsme jeden přes druhého, ač-koliv doma by nás o prázdninách nikdo brzy ráno z postele nedostal. "Tak se zítra ráno sejdem v osm v kostele." - "A co potom?" - "To domluvíme při snídani po naší svatě," rozhodl otec Tomáš a rozloučil se.

Při večerní modlitbě jsme se všichni společně pomodlili za strýce Františka a poděkovali Pánu Bohu, že nám poslal nového přítele. Protože nikdo ani na chvíli nepochyboval, že otec Tomáš byl náš přítel.

/Pokračování/

ROK PANNY MARIE

PANNA MARIA BYLA VZATA DO NEBE

"Ke slávě vězchovného Boha, který zvládní laskavostí obdařil Pannu Marii, ke cti jeho Syna, nesmrtelného Krále věků a vítěze nad hříchem a smrtí, pro větší slávu jeho blahoslavené Matky, k nevýslovné radosti celé církve, su-toritou našeho Pána Ježíše Krista, svatých apoštolů Petra a Pavla i Našší, prohlašujeme a definaujeme za dogma Bohem zjevenou pravdu, že Neposkvrněná Boží Kodička, ustavičn

Panna Marie, když dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy."

Toto prohlášení učinil 1. listopadu 1950 papež Pius XII. To však, podobně jako jsme si říkali v souvislosti s dogmatem o neposkvrněném početí Panny Marie, neznamená, že by bylo vyhlášeno nějaké nové učení. Víra v Mariino zanebevzetí je doložena už v 6. století. Shráme si tedy základní myšlenky, které toto učení podporují:

1/ Panna Marie byla uchráněna dědičného hříchu a jeho následků, tedy i smrti. Proto doposud mluví o "dokončení jejího pozemského života". Tělesné zanebevzetí Panny Marie je tedy v souladu s tímto učením.

2/ Maria je skutečnou matkou Boha Syna, proto je vcd-né, aby její tělo, ze kterého se Ježíš narodil, nepodlehlo zkáze a podobalo se tělu zmrtvýchvstalého Krista.

3/ Maria je s Kristem najúžeji spojena, a proto její místo je veule zmrtvýchvstalého a oslaveného Krista, a to přede všemi ostatními lidmi.

4/ Zanebevzetí Panny Marie vrhá nové světlo na lidskou důstojnost. Člověk není pomíjivou jiskérkou hmoty, ale bytostí předurčenou k věčnému životu. /W. Granat/

Vidíme tedy, že učení o zanebevzetí Panny Marie je jakýmsi shrnutím a završením všeho, co církev o Matce Boží věří.

Zdráva buď, Královno nebe,
zdravas, andělé slaví tebe,
zdravas, Máti, zdravas, bráno,
a náš je světa světlo čino.
Plesej, Panno oslavená,
naša všechny vyvolaná,
zdráva buď, lilie čistá,
přizlouvej seže nás u Krista.

D E S A T E R O
/4. část/

Třetí přikázání

"Dbej na den odpočinku, že ti má být svatý, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. šest dní buďš pracovat a dílat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. ... Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku.

Tak jako druhé přikázání, o kterém jsme mluvili minule, předčí ostatní tím, jak lehkomyšlné je pokračováno, i to dnešní se od ostatních liší: přikazuje lidem odpočívat.

Člověk nechtě stále jen pracovat. Je třeba, aby čas od času "vypnul", popřal si oddech. kdysi dávno Izraelité přijali řád sedmidenního týdne - šest dnů práce, jeden den odpočinku. Moderní vědecké výzkumy potvrdily, že tento rytmus člověku opravdu nejlépe vyhovuje. Pokusy zavést desetidenní týden se neosvědčily.

Třetí přikázání nás tedy vede k tomu, abychom se naučili správně odpočívat. Neděle pro nás má být jiná než ostatní dny. Neděle by měla být dnem, kdy "nemusíme", ale "můžeme". Nemusíme plnit povinnosti všedního dne, můžeme se zabývat tím, co děláme rádi. Při dnešní zaměstnanosti lidí je nezpůsobe neděle jedinou příležitostí, kdy se rodina v klidu sejde, kdy její členové mají oz sebe čas. Nezapomejme i zde jsou výjimky, jsou věci, které je nutno udělat, ať je neděle nebo ne: i v neděli musí jez-

dit tramvaje, i v neděli je třeba ošetřovat nemocné, i v neděli se musí připravit jídlo a umýt nádobí. Důležité však je, aby křesťané neděli prožívali jinak než pracovní den i jinak než sobotu. Aby neděle byla slavností. I v tom bychom se měli poučit od prvních křesťanů. Pro ně opravdu každá neděle byla svátkem, i když třeba museli pracovat. Ocházeli se však večer a slavili eucharistii, památku Večere Páně. A kdyby se jich někdo zeptal: "Nevadí vám, že musíte každou neděli na bohoslužbu?" asi by se na něj dívali dost překvapeně. Chápali nedělní eucharistii jako veliký dar od Boha a radovali se z toho, že se jí mohou zúčastnit. Kdo říká: "Už zase musím do kostela," u toho je něco závažného v nepořádku a měl by se nad tím zamyslet.

Máme-li v neděli doopravdy odpočívat, je třeba, abychom přes týden doopravdy pracovali. Abychom svůj čas dobře využívali k tomu, k čemu je určen. Je čas k práci a čas k odpočinku. Kdo neumí řádně pracovat, neumí ani správně odpočívat.

Je velkou chybou, když si lidé v pátek říkají: za sobotu a neděli musím stihnout tohle, tonle a tohle - dohromady spoustu věcí. V neděli večer jsou potom tak unavení, že se těší, jak si v pondělí v práci nebo ve škole odpočinou... Chyba přitom není jen v tom, že by v sobotu či v neděli dělali něco nevhodného /často to jsou činnosti spojené s jejich zálibami/, nýbrž v tom, že si toho předsevzali příliš mnoho. I to je důvod k vážnému zamyšlení: nemá příliš mnoho koníčků? Nestal jsem se otrokem svých zájmů? /Vzpomenme si na výklad 1. přikázání./ Neděle by nám měla dát příležitost i k tomu, abychom se ztišili, mohli se nad sebou zamyslet a připravit se na příští týden - nejlépe před tváří Boží, v modlitbě. Když si předem rozmyslíme, co všechno nás v týdnu čeká, lépe se nám to podaří zvládnout, nebudeme tak uhoňáni.

Také dnes zakončíme svou úvahu předsevzetím: Každý z nás si určíme něco, čím odlišíme neděli od ostatních dnů. Může to být maličkost, která nám pomůže vytvořit sváteční náladu, třeba hezký hrníček, který jindy nepoužíváme nebo rozsvícená svíčka na stole, ale dodržujme to. A hlavně nezapomeneme, že i takhle "nedělníček" je tu proto, aby nám připomněl, že neděle je den Páně, den odpočinku, velký dar Boha Stvořitele člověku.

/Pokračování/

Na první neděli adventní skončil rok blahoslavené kněžky a začal druhý rok naší desetileté duchovní obnovy zasvěcený dvěma našim národním světcům: biskupovi sv. Janu Nepomuku Neumannovi a knězi sv. Klementu Marii Hofbauerovi.

Sv. Jan Nepomuk Neumann se narodil 28. března 1811 v Prachaticích. Teologii studoval v Českých Budějovicích a v Praze, ale když zde nedosáhl kněžského svěcení /tehdy bylo v Čechách příliš mnoho učezeďů o kněžství/, odešel do Ameriky. Tam byl vysvěcen na kněze a působil v téměř misijních podmínkách s velikou horlivostí a obětavostí. Roku 1840 vstoupil do kongregace Nejsvětějšího Vykupitele /"redemptoristé"/, r. 1852 byl jmenován biskupem ve Filadelfii. Zemřel náhle 3. ledna 1860. Tento den také slavíme jeho svátek.

Sv. Klement Maria Hofbauer se narodil r. 1751 v Tasovicích u Znojma. Vyučil se pekařem. V Římě vstoupil do kongregace Nejsvětějšího Vykupitele a r. 1785 přijal kněžské svěcení. Uvedl redemptoristy do Varšavy a řadu let v Polsku požehnaně působil. Když Varšavu obsadila Napoleonova vojska, byli redemptoristé vypovězeni z města. Klement se uchýlil do Vídně, ale i tam byl osvicenci pronásledován. Na sklonku života si ne císaři Františku I. vyprosil, aby byla jeho kongregace v Rakousku povolena. Už se toho však nedožil. Zemřel 17. března 1820. Na ten den také připadá jeho svátek.

Tématem tohoto roku je víra v dnešním světě. Máme se zamyslet nad tím, co pro nás víra znamená a jak podle ní máme žít, abychom vydávali dobré

svědectví. Protože víra není jen soukromý názor jednotlivce, podle víry by měl být uspořádán celý náš život.

Rybka se těší, že jí napíšete, jak slavíte neděli. A taky vám přeje, abyste o letošních vánocích radost nejen přijímali, ale i rozdávali.

A H O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Rozdala jsem to nejmilejší

Před několika dny jsem dostala od tety krabici svých nejmilejších bonbónů. Byla bych je nejráději všechny snědla sama, ale když mé sestry viděly bonbony, chtěly také. Uvědomila jsem si, že bych se měla rozdělit, a tak jsem jim dala. Potom však přišlo ještě jedno dítě od sousedů. Nezbyl mi ani jeden bonbon, ale měla jsem radost, jako bych snědla všechny bonbony sama.

Nitsare, Thajako

Paní, která potřebovala pomoc

Seznámili jsme se s jednou paní, která má dvě děti a čeká třetí. Její muž není doma a ona nemůže dělat žádnou těžkou práci, protože je chudokrevná. Začali jsme jí proto pomáhat. Každý den k ní někdo z nás chodil, prali jsme jí prádlo, nosili vodu, dříví, zotápěli, uklízeli. Vždycky, když jsme tam šli, mysleli jsme na to, že chceme udělat radost Ježíši. Teď už je její muž častěji doma a pomáhá jí. Ale my na tu dobu moc rádi vzpomínáme.

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY